

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **J. N.**, zastoupený JUDr. Vladimírem Vyskočilem, advokátem se sídlem v Brně, Rezkova 4, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení** se sídlem Praha 5, Křížová 25, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 1. 2005, č. j. 3 Cad 63/2004 – 49, o návrhu žalované na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Přezkoumávaným rozhodnutím žalované byl žalobci přiznán od 16. 1. 2002 podle § 29 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „ZDP“), a dle čl. 11 Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení ze dne 29. 10. 1992, č. 228/1993 Sb. (dále jen „Smlouva“), starobní důchod ve výši 1582 Kč měsíčně.

Městským soud v Praze rozsudkem ze dne 25. 1. 2005, č. j. 3 Cad 63/2004 – 49, zrušil rozhodnutí žalované ze dne 26. 6. 2002, č. j. X, pro nezákonnost a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Současně rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ve svém rozsudku odkázal na čl. 20 Smlouvy, ze kterého vyplývá, že doby zabezpečení získané přede dnem rozdělení ČSFR se považují ze doby zabezpečení toho smluvního státu, na jehož území měl zaměstnavatel občana sídlo ke dni rozdělení ČSFR nebo naposledy před tímto dnem. Z tohoto ustanovení se také dovozuje příslušnost nositele zabezpečení (pojištění) smluvního státu, který přiznává a vyplácí důchod. Slovenská strana tedy postupovala v souladu s uvedenou Smlouvou, pokud žalobci přiznala důchod ze slovenského pojištění. Protože Smlouva nemá přednost před zákonem a tuto přednost nezakládá v otázce výše důchodového nároku ani zákon č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění, ve znění platném ke dni vzniku nároku, je nezbytné, aby žalovaná srovnala nárok přiznaný druhou smluvní stranou s nárokem, který případně vznikne nezávisle

na této Smlouvě českému občanovi. Splňoval-li žalobce všechny zákonné podmínky pro vznik nároku na důchod i bez existence Smlouvy a tento nárok by byl vyšší než nárok podle Smlouvy, je věcí žalované, aby zabezpečila pobírání důchodové dávky v takové výši, která odpovídá důchodu pobíraného od druhé smluvní strany (po připočtení dílčího českého starobního důchodu) do zákonného nároku podle českých právních předpisů. Žalovaná podle městského soudu bude muset respektovat částky důchodu pobírané v souladu se Smlouvou tak, aby nedošlo k duplicitnímu pobírání dvou důchodů stejného typu přiznaných ze stejného důvodu od dvou různých nositelů pojištění.

Proti tomuto rozsudku podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a současně Nejvyšší správní soud požádala o povolení odkladu vykonatelnosti napadeného rozsudku.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti sdělil, že by byl vděčný, kdyby Nejvyšší správní soud rozhodnutí o kasační stížnosti neodkládal a žádost stěžovatelky zamítl.

Přípisem zdejšího soudu ze dne 14. 6. 2006 byla stěžovatelka vyzvána, aby žádost o vyslovení odkladného účinku kasační stížnosti doplnila o důvody, pro které o odkladný účinek žádá, k čemuž ji byla stanovena lhůta 20 dnů od doručení této výzvy. Stěžovatelka do dnešního dne svůj návrh nedoplnila.

Podle ustanovení § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 4 se užije přiměřeně. Podle ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přiznává odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu, přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu nenahraditelná újma, která by stěžovatelce při výkonu nebo jiných právních následcích rozhodnutí mohla vzniknout, a jež je základní podmínkou pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (§ 73 odst. 2 s. ř. s.), musí představovat výjimečný a závažný stav, který již nelze v dalším běhu času nijak odčinit (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2004, č. j. 6 Afs 25/2003 - 59). Pro vydání rozhodnutí, kterým se kasační stížnosti přiznává odkladný účinek, by vliv rozsudku musel být zcela mimořádný a jeho důsledky by musely být spojeny s okamžitým výkonem rozhodnutí, kterému by proto bylo třeba předejít, aby tak bylo zabráněno vzniku výjimečného a závažného stavu pro stěžovatele.

Vzhledem k tomu, že stěžovatelka ve své kasační stížnosti neuvedla, a ani k výzvě soudu nedoplnila, žádné skutečnosti, které by mohly vést Nejvyšší správní soud k závěru o možné nenahraditelné újmě, která stěžovatelce hrozí okamžitým výkonem napadeného rozsudku Městského soudu v Praze, a Nejvyšší správní soud ani sám z obsahu spisu žádné takové skutečnosti nezjistil, nezbyvá než přisvědčit žalobci, že důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou dány, neboť ve vztahu ke stěžovatelce nemůže v důsledku napadeného rozhodnutí nastat situace, jež by představovala výjimečný a závažný stav, který již nelze v dalším běhu času nijak odčinit.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyhověl a kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 1. 2005, č. j. 3 Cad 63/2004 – 49, odkladný účinek nepřiznal.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu